

Ægteskabets Retsvirkninger, hviler paa det Grundlag, som fra Arilds Tid har været vor Rets, nemlig Formuefællesskab mellem Ægtefæller. Det var allerede Tilfældet med Hensyn til det forrige Lovforslag, som vi havde til Behandling, men i alt Fald for ikke Jurister skjultes Forholdet dér noget ved, at man indførte hidtil ukendte Betegnelser som Gifteeje og Gifteret, som Folk ikke rigtig forstod, hvad Meningen var med. Det nuværende Lovforslag forlader atter disse nye Betegnelser og bruger saa vidt muligt de tilvante. Jeg billiger ganske, at man i Realiteten stiller sig paa vor Rets gamle Grundlag, og jeg glæder mig over, at det nu ogsaa fremtræder tydeligt gennem den sproglige Affattelse. Det virkelig nye og betydningsfulde i Lovforslaget i Mod sætning til ældre Ret er, som ærede foregaaende Talere allerede har fremhævet, i Hovedsagen det, at man gør en Forandring i Raadigheden over Formuen mellem Ægtefællerne indbyrdes. Vor Rets gamle Standpunkt var jo det, at det var Manden, der raadede over Fællesboet, men til Gengæld ogsaa maatte bære hele Ansvar. Hustruen indtog derimod en mere tilbagetrukken, afhængig Stilling, men nød til Gengæld ogsaa en betydelig Beskyttelse. Det er ofte blevet fremhævet fra kvindelig Side, at det var en højst uretfærdig Ordning, en Underkuelse af Kvinden, som kun kunde være blevet til, fordi det nu en Gang var Mænd og ikke Kvinder, der skrev Lovene. Jeg tror nu ikke, at denne Opfattelse er rigtig. Den Gang, da de paagældende Love blev skrevet, havde de sikkert deres gode og fornuftige Øjemed ogsaa i Kvindens Interesse. Sagen var nemlig den, at efter det Standpunkt, hvorpaa Kvinderne den Gang stod, var en Beskyttelse for dem i Ægteskabet ganske nødvendig, og med Beskyttelsen maatte følge en vis Underordning. Nu har Forholdene forandret sig, Kvinderne har udviklet sig stærkt, siden vor gamle Ret blev til, og nu kræves det ganske almindeligt fra kvindelig Side, at man i Ægteskabet vil have formueretlig Ligestilling med Manden, ikke blot saaledes, at man er med til at eje den fælles Formue, men ogsaa saaledes, at man paa lige Fod med Manden er med til at raade derover. Jeg mener, at saaledes som Forholdene ligger i vor Tid, maa man imøde-

komme dette Krav, om end jeg ganske vist er klar over, at ingenlunde alle Kvinder har tænkt over eller taget Standpunkt til dette Spørgsmaal. Der er sikkert overmaade mange Kvinder, og maaske især af dem i lykkelige Ægteskaber, som ikke skænker det en Tanke, hvem Loven rent juridisk tildeler Raadighed over den fælles Formue.

Jeg mener altsaa, at Lovforslagets Grundtanke er rigtig, at det er rigtigt at gaa til Ligestilling mellem Mand og Hustru med Hensyn til Raadigheden over Fællesformuen. Men naar man accepterer dette Standpunkt, naar man opstiller det som Hovedgrund sætning, at Mand og Hustru skal staa lige og raade paa lige Fod, saa bør man ogsaa gennemføre det. Det kan ikke være saa, at Kvinden det ene Øjeblik er den selvstændige og ligeberettigede, det næste Øjeblik den svage og modstandslose. Enten det ene eller det andet, enten er Kvinden vokset op til at blive Mandens Lige, og saa skal hun ogsaa bære det dermed forbundne Ansvar, eller ogsaa er hun det ikke; saa maa man opretholde Beskyttelsen, men saa kan hun heller ikke komme til at staa paa lige Fod med Hensyn til Raadigheden. Nu maa man ikke forstaa dette saaledes, at jeg mener, at der overhovedet i Forholdet mellem Mand og Kvinde ikke skulde tages Hensyn til faktiske og fysiske Forhold. Det skal der naturligvis. Jeg er derfor ganske klar paa, at det er rigtigt, at man ikke anvender et saadant Middel som Afsoning af Underholdsbidrag overfor Kvinden, simpelt hen fordi det paa Grund af Kvindens Fysik vilde være et langt større Indgreb at anvende Afsoning overfor hende, end det er overfor Manden. Men hvor der er Tale om Formue-dispositioner, altsaa om at træffe fornuftige Overvejelser med Hensyn til Penge og Penges Værd, synes det mig, at naar Kvinden overhovedet erkendes som ligeberettiget med Manden, saa bør ogsaa dette Synspunkt gennemføres. Ja, jeg vil ikke være en saadan Principrytter, at jeg vil sige, at der aldrig kunde ske Afgivelser, men jeg mener, at Hovedsynspunktet dog maa staa saa fast, at der maa gives gode og tilstrækkelige Grunde i hvert enkelt Tilfælde, hvor man vil fravige Ligestillingen. Og nu er der jo en Række Tilfælde, hvor man ikke kan sige, at Lovforslaget opretholder Ligestillingen mellem Mand og Hu-